Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

27 септември 2012 година*

„Конкуренция — Картели — Нидерландски пазар на битум за пътни настилки — Решение, с което се установява нарушение на член 81 ЕО — Отговорност за неправомерното поведение — Глоби — Сътрудничество по време на административното производство — Значителна добавена стойност — Равно третиране“

По дело T-347/06

Nynäs Petroleum AB, установено в Стокхолм (Швеция),

Nynas Belgium AB, установено в Стокхолм,

представлявани от г-жа A. Howard, barrister, г-н M. Dean и г-н D. McGowan, solicitors,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явява г-н F. Castillo de la Torre, в качеството на представител, подпомаган от адв. L. Gyselen,

ответник,

с предмет като главно искане отмяна на Решение C(2006) 4090 окончателен на Комисията от 13 септември 2006 г. относно процедура по член 81 [ЕО] (преписка COMP/F/38.456 — Битум (Нидерландия) и при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателите с посоченото решение.

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: г-н M. Jaeger, председател, г-н N. Wahl и г-н S. Soldevila Fragoso (докладчик), съдии,

секретар: г-н N. Rosner, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 юни 2011 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Факти в основата на спора

1 Основната дейност на групата Nynas е производство и търговия с битум и с нафтенови масла. Nynäs Petroleum AB (наричано по-нататък „Nynäs AB“), установено в Швеция дружество майка на групата Nynas, осъществява дейността си в областта на битума в континентална Европа чрез притежаваното изцяло от него белгийското дружество Nynas NV/SA (наричано по-нататък „Nynas NV“), което произвежда битум в рафинерия, намираща се в Антверпен (Белгия), и търгува част от него в Нидерландия. На 14 февруари 2003 г. дейността на Nynas NV по търговията с битум в Европа е прехвърлена на Nynas Belgium AB (наричано по-нататък „Nynas Belgium“), шведско дъщерно дружество, притежавано изцяло от Nynäs AB. На 31 декември 2007 г. активите на Nynas Belgium са прехвърлени на Nynas NV, но въпреки това Nynas Belgium запазва собствеността върху 99,99 % от акциите на последното дружество.

2 С писмо от 20 юни 2002 г. предприятието British Petroleum (наричано по-нататък „BP“) уведомява Комисията на Европейските общности за предполагаемото съществуване на картел на пазара на битум за пътни настилки в Нидерландия и прави искане за освобождаване от глоби на основание на Известието на Комисията за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата във връзка с картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“).

3 На 1 и 2 октомври 2002 г. Комисията прави внезапни проверки, по-специално в помещенията на Nynas NV в Белгия. На 30 юни 2003 г. Комисията изпраща искания за информация на няколко дружества, между които е Nynas NV. Тъй като Nynas Belgium я уведомява, че е изкупило дейността във връзка с битума на Nynas NV, Комисията му изпраща ново искане за информация на 23 юли 2003 г., на което то отговаря на 2 октомври 2003 г. Комисията изпраща ново искане за информация на 10 февруари 2004 г., на което Nynäs AB отговаря на 25 март 2004 г., и последно на 5 април 2004 г., на което Nynas Belgium отговаря на 22 май 2004 г. и го допълва на 19 октомври 2004 г.

4 На 18 октомври 2004 г. Комисията започва процедура и приема изложение на възраженията, изпратено на 19 октомври 2004 г. на няколко дружества, между които са и жалбоподателите Nynäs AB и Nynas Belgium. На 24 май 2005 г. жалбоподателите отговарят поотделно на това изложение на възраженията.

5 След изслушването на заинтересованите дружества на 15 и 16 юни 2005 г. жалбоподателите внасят в изявленията си относно дружеството доставчик на битум ExxonMobil, което не е санкционирано от Комисията, уточнения, които са използвани в изложението на възраженията и са оспорени от няколко от участниците в изслушването. Тези уточнения са съобщени на всички участници в изслушването, като предизвикват множество реакции.

6 На 13 септември 2006 г. Комисията приема Решение C(2006) 4090 окончателен относно процедура по член 81 [ЕО] (преписка COMP/F/38.456 — Битум (Нидерландия, наричано по-нататък „обжалваното решение“), чието резюме е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* от 28 юли 2007 г. (ОВ L 196, стр. 40) и е нотифицирано на жалбоподателите на 26 септември 2006 г.

7 В обжалваното решение Комисията отбелязва, че дружествата, които са негови адресати, са участвали в еднократно и продължително нарушение на член 81 ЕО, изразяващо се в съвместно редовно определяне през разглежданите периоди на брутната цена, на еднаква отстъпка върху

брутната цена за участващите в картела компании за изграждане на пътища и на намалена максимална отстъпка върху брутната цена за другите компании за изграждане на пътища, за продажбата и закупуването на битум за пътна настилка в Нидерландия.

8 Жалбоподателите са признати за виновни за извършването на това нарушение в периода от 1 април 1994 г. до 15 април 2002 г., за което им е наложена глоба в размер на 13,5 милиона евро, която следва да заплатят солидарно.

9 За изчисляването на размера на глобите Комисията определя нарушението като много тежко с оглед на неговото естество, и то независимо от това, че географският пазар е ограничен (съображение 316 от обжалваното решение).

10 За да отчете специфичното значение на неправомерното поведение на всяко предприятие, участващо в картела, и действителното му отражение върху конкуренцията, Комисията прави разграничение между съответните предприятия според относителното им значение на съответния пазар, определено въз основа на техните пазарни дялове и ги групира в шест категории.

11 Въз основа на тези критерии Комисията възприема начален размер на глобата от 7,5 милиона евро за жалбоподателите (съображение 322 от обжалваното решение).

12 По отношение на продължителността на нарушението Комисията приема, че извършеното от жалбоподателите нарушение е с голяма продължителност, тъй като то е продължило повече от пет години, и възприема обща продължителност от осем години — от 1 април 1994 г. до 15 април 2002 г., като по този начин увеличава началния размер с 80 % (съображение 326 от обжалваното решение). По този начин основният размер на наложената на жалбоподателите глоба, определен с оглед на тежестта и продължителността на нарушението, е 13,5 милиона евро (съображение 335 от обжалваното решение).

13 Комисията не възприема никакво утежняващо обстоятелство по отношение на жалбоподателите. Тя смята освен това, че не може да се приеме наличието на никакво смекчаващо обстоятелство, тъй като възможното съществуване на трето ниво на дейност на картела, от което предприятието Nynas (наричано по-нататък „Nynas“) било изключено, не могло да се вземе предвид на това основание (съображение 354 от обжалваното решение). Накрая Комисията отхвърля искането на жалбоподателите действителното им сътрудничеството, а именно отговорите на искането за информация, признаването на фактите и въвеждането на политики на санкции и превенция във връзка с това, да се счита за смекчаващо обстоятелство (съображения 367—371 от обжалваното решение).

14 Комисията не прилага Известието относно сътрудничеството от 2002 г., тъй като смята, че дадените от жалбоподателите сведения нямат значителна добавена стойност (съображения 389—393 от обжалваното решение).

Производство и искания на страните

15 Жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 4 декември 2006 г.

16 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, писмено задава въпроси на страните. Страните отговарят на тези въпроси в определения срок.

17 Изказванията на страните и техните отговори на устните въпроси, поставени от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 15 юни 2011 г.

18 Тъй като един от членовете на шести състав е възпрепятстван да заседава, председателят на Общия съд в приложение на член 32, параграф 3 от Процедурния правилник определя себе си за попълване на състава.

19 С определение от 18 ноември 2011 г. Общият съд (шести състав) в своя нов състав възобновява устната фаза на производството и страните са уведомени, че ще бъдат изслушани в ново съдебно заседание.

20 С писма, съответно от 25 и 28 ноември 2011 г., Комисията и жалбоподателите уведомяват Общия съд, че се отказват от ново изслушване.

21 Вследствие на това председателят на Общия съд решава да приключи устната фаза на производството.

22 Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да отмени член 1 от обжалваното решение в частта, в която е прието, че Nynäs AB носи солидарна отговорност за нарушението,

— да отмени член 2 от обжалваното решение в частта, в която им е наложена глоба в размер на 13,5 милиона евро или при условията на евентуалност да намали по подходящ начин размера на тази глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

23 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

1. *По искането за отмяна на член 1 от обжалваното решение*

24 В подкрепа на искането си за отмяна на член 1 от обжалваното решение жалбоподателите повдигат едно-единствено правно основание, изведено от явни грешки в преценката и от грешка при прилагане на правото, която Комисията допуснала, възлагайки на Nynäs AB отговорността за дъщерното му дружество Nynas NV.

По грешката при прилагане на правото

Доводи на страните

25 Жалбоподателите смятат, че Комисията прилага неправилно съдебната практика относно възлагането на отговорността за действията на дъщерно дружество на дружеството майка (Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия,

C-286/98 P, Recueil, стр. I-9925, точки 27—30) и че дружество майка трябва действително да е участвало активно в неправомерното поведение на дъщерното си дружество, за да му бъде възложена отговорността за това поведение.

26 В отговор на писмен въпрос на Общия съд относно изводите, които следва да се направят от Решение на Съда от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия (C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237) и Решение на Съда от 20 януари 2011 г. по дело General Química и др./Комисия (C-90/09 P, Сборник, стр. I-1), жалбоподателите обаче се отказват от съдържащите се в първата част от единственото им правно основание за отмяна доводи относно тълкуването на съдебната практика, установена с Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 25 по-горе, което Общият съд взима предвид. Независимо от това те продължават да поддържат доводите си относно правилата за оборване на презумпцията за наличие на решаващо влияние на дружество майка върху дъщерно дружество, от което то притежава 100 %.

27 Така жалбоподателите подчертават, че презумпция, според която дружество майка има решаващо влияние върху поведението на дъщерните си дружества, може да бъде оборена, ако дружеството майка докаже, че дъщерното му дружество е действало самостоятелно. Комисията обаче не тълкувала правилно съдебната практика, тъй като изисквала от дружество майка да докаже, че не е използвало властта си, за да упражни решаващо влияние върху дъщерното си дружество, и че това дъщерно дружество е взимало всичките си стратегически решения, без да го уведомява за тях. Представянето на такова доказателство не било възможно на практика и противоречало на принципа на лична отговорност (Решение на Общия съд от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, T-45/98 и T-47/98, Recueil, стр. II-3757, точка 63).

28 Наистина жалбоподателите смятат, че дружество майка трябва винаги да има влияние, дори и минимално, върху дъщерното си дружество. Те уточняват, че в шведското право, за да се осигури закрила на акционерите и на третите лица, е въведено задължение за дружествата майки да спазват някои условия за контрол върху дъщерните си дружества, като одобряване на сделки над определен праг, спазването на вътрешни задължения за информиране или изготвянето на консолидирани счетоводни отчети. Ето защо Комисията трябвало да преценява дали дружеството майка е имало решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество на съответния пазар, а не да приема общо и абстрактно, че такова е налице.

29 Комисията оспорва всички доводи на жалбоподателите.

Преценка на Общия съд

30 В обжалваното решение (съображения 252—264) Комисията приема, че макар Nynas NV да е юридическото лице, участвало пряко в картела, Nynäs AB като дружество майка, притежаващо 100 % от него, е могло да има решаващо влияние върху търговската му политика в периода на нарушението.

31 В началото следва да се припомни, че правото на конкуренцията на Съюза се отнася до дейностите на предприятията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59) и че понятието предприятие по смисъла на член 81 ЕО включва икономически структури, всяка от които представлява единна организация на лични, материални и нематериални елементи, която преследва трайно определена стопанска цел, организация, която може да има принос за извършването на посочено в тази разпоредба нарушение (вж. Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 54 и цитираната съдебна практика). Понятието за предприятие, поставено в този контекст, трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска

единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (Решение на Съда от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 40).

32 Отговорност за антиконкурентното поведение на дадено предприятие може да носи друго предприятие, когато първото не е определяло самостоятелно поведението си на пазара, а е прилагало главно дадените от другото предприятие указания по-конкретно поради икономическите и юридическите връзки между тях (Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Metsä-Serla и др./Комисия, C-294/98 P, Recueil, стр. I-10065, точка 27, Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 117 и Решение на Съда по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 58). Така за поведението на дъщерно дружество може да отговаря дружеството майка, когато дъщерното дружество не определя самостоятелно начина си на действие на пазара, а прилага основно инструкциите, дадени от дружеството майка, като тези две предприятия представляват една стопанска единица (Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619, точки 133 и 134).

33 Следователно не свързано с нарушението отношение на подбудителство между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно предприятие в гореспоменатия смисъл, е това, което дава право на Комисията да адресира решението за налагане на глоби до дружеството майка на група от дружества. Всъщност следва да се напомни, че правото на конкуренцията на Съюза признава, че различните дружества, които принадлежат към една и съща група, представляват един стопански субект и следователно едно предприятие по смисъла на членове 81 ЕО и 82 ЕО, ако съответните дружества не определят самостоятелно поведението си на пазара (Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 290).

34 В особения случай, когато дружество майка притежава 100 % от капитала на своето дъщерно дружество, извършило нарушение, от една страна, това дружество майка може да има решаващо влияние върху поведението на това дъщерно дружество, а от друга страна, съществува оборима презумпция, според която посоченото дружество майка действително има такова влияние (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 60 и цитираната съдебна практика).

35 При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е притежаван от неговото дружество майка, за да се презюмира, че последното оказва решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. След това Комисията ще може да счита, че дружеството майка е солидарно отговорно за плащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, което трябва да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара (Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 25 по-горе, точка 29 и Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 61).

36 Жалбоподателите считат, че възприетото от Комисията тълкуване на презумпцията, че дружество майка реално оказва решаващо влияние върху дъщерното си дружество, което притежава изцяло, прави оборването ѝ невъзможно.

37 От практиката на Съда обаче следва, че за да се обори презумпцията, според която дружество майка, притежаващо 100 % от капитала на своето дъщерно дружество, действително има решаващо влияние върху него, дружеството майка трябва да представи за преценка на Комисията, а след това на Съда, ако са налице условията за това, всички доказателства относно

организационните, икономическите и правните връзки между неговото дъщерно дружество и него самото, които в различните случаи могат да бъдат различни и следователно не могат да бъдат изчерпателно изброени, и въз основа на които поради естеството им, според това дружество майка, може да се докаже, че двете дружества не представляват единен стопански субект (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 65 и Решение по дело General Química др./Комисия, точка 26 по-горе, точки 51 и 52). Следователно, обратно на това, което поддържат жалбоподателите, става въпрос за оборима презумпция, която те трябва да оборят.

38 Жалбоподателите смятат освен това, че поради задълженията, наложени на дружество майка по силата на националното право, изобщо не е възможно да се обори презумпцията за действително оказване на решаващо влияние спрямо дъщерно дружество. Уместно е все пак да се припомни, че дружество майка не може да се позовава на национална правна уредба, за да избегне прилагането на нормите на Съюза, тъй като използваните в правото на Съюза правни понятия трябва по принцип да се тълкуват и прилагат еднакво в целия Съюз (Решение на Съда от 1 февруари 1972 г. по дело Hagen, 49/71, Recueil, стр. 23, точка 6). При всяко положение от гледна точка на всички припомнени по-горе принципи относно съществуването на такава презумпция и критериите, въз основа на които тя може да бъде оборена, се оказва, че доказателствата относно наложените по шведското право задължения на дружествата майки по отношение на техните дъщерни дружества, чиято цел е да се въведе непосредствен контрол върху последните, за да бъдат защитени акционерите и третите лица, засилват приложената от Комисията спрямо Nynäs AB презумпция относно контрола, осъществяван върху неговото дъщерно дружество Nynas NV.

39 На последно място, жалбоподателите смятат, че възприетото от Комисията тълкуване на презумпцията за действителното оказване на решаващо влияние от дружество майка спрямо неговото дъщерно дружество, чийто капитал притежава изцяло, противоречи на принципа на личната отговорност. Жалбоподателите се позовават на съдебната практика, установена с Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 27 по-горе, по силата на която физическо или юридическо лице трябва да се санкционира само за факти, за които е упреквано лично. Те смятат, че по силата на този принцип Комисията не може да изисква дружество майка да установи, че не е използвало властта си за оказване на решаващо влияние по отношение на дъщерното си дружество и че това дъщерно дружество е взело всичките си стратегически решения, без да го уведоми, за да не му бъде търсена отговорност за неправомерното поведение на неговото дъщерно дружество.

40 Съгласно съдебната практика обаче възможността да се приеме, че дружеството майка на дадена група, което има решаващо влияние по отношение на дъщерните си дружества, е солидарно отговорно за допуснатите от тях нарушения на правото на конкуренцията, изобщо не представлява изключение от принципа на личната отговорност, а напротив, това е проява на този принцип, тъй като дружеството майка и дъщерните дружества, подложени на неговото решаващо влияние, заедно образуват единно предприятие по смисъла на правото на конкуренцията на Съюза, предприятие, за което те носят отговорност, и ако целенасочено или поради небрежност това предприятие наруши нормите на конкуренцията, то ще ангажира личната и солидарната отговорност на всички юридически лица, включени в структурата на групата (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 77 и цитираната съдебна практика). По този начин принципът на личната отговорност е признат в съдебната практика (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 145, Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точка 78 и Решение на Съда от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Recueil, стр. I-10893, точка 39), но той се прилага по отношение на предприятията, а не на дружествата. Следователно това твърдение за нарушение също трябва да бъде отхвърлено.

41 От всичко изложено дотук следва, че Комисията не допуска грешка при прилагане на правото, като приема, че Nynäs AB е отговорно за извършеното от дъщерното му дружество Nynas NV нарушение.

По допуснатите в случая явни грешки в преценката при възлагане на отговорността на Nynäs AB

Доводи на страните

42 Според жалбоподателите, на първо място, Комисията допуснала явна грешка в преценката, като пренебрегнала значителната търговска самостоятелност, с която разполагат дъщерните дружества в тяхната група. Тяхната структура показвала, че търговските операции и стратегическите насоки на поделение „Битум“ в Нидерландия се определяли от Nynas NV и че дружествата, негови сестри, действащи в областта на битума в Европа, му били прехвърлили отговорността за важни политически и управленски решения. Задължение на дружеството майка било само да одобрява някои извънредни операции, без да нарушава самостоятелността на Nynas NV.

43 На второ място, Комисията преценила явно неправилно поведението на Nynäs AB и на дъщерното му дружество Nynas NV на съответния пазар. Така Комисията пренебрегнала, от една страна, обстоятелството, че ролята на Nynas NV била ограничена единствено до договарянето на условията по договорите и до назначаването на персонала на пазара на битум в Нидерландия, и от друга страна, обстоятелството, че функцията на Nynäs AB била ясно ограничена до въпросите на стратегическото управление, на глобалния риск и на координирането на групата и че то нямало никаква роля на съответния пазар. По този начин Комисията явно погрешно приела че Nynäs AB има определяща роля във връзка с определянето на целите и стратегията на този пазар, при положение че даже праговете, при достигане на които то имало задължение да се намеси при взимането на решения от Nynas NV, били много високи и че сделките, които то трябвало да одобрява, оставали изключителни. Комисията впрочем не представила никакво доказателство, въз основа на което да може да се прецени ролята на Nynäs AB за спорното антиконкурентно поведение на Nynas NV.

44 На трето място, доказателствата, на които Комисията се основала, за да приеме, че Nynäs AB действително имало решаващо влияние върху Nynas NV, били много формалистични. Тя например отдала прекалено голямо значение на доказателства като наличието на механизми за уведомяване (reporting) между Nynas NV и Nynäs AB и на консолидирани счетоводни отчети или на участието на членовете на управителния съвет на Nynas NV в изпълнителното ръководство на Nynäs AB. Тя освен това не взела предвид факта, че функциите на „chief business executive“ (наричан по-нататък „CBE“) на поделение „Битум“ на Nynas NV се свеждали до предаването на информация и до анализа на финансовите резултати в изпълнителния комитет на Nynäs AB.

45 Комисията оспорва всички доводи на жалбоподателите.

Преценка на Общия съд

46 Трябва чрез отговора на оплакванията, изведени от явни грешки в преценката, допуснати от Комисията при възлагане на Nynäs AB на отговорността за извършеното от Nynas NV нарушение, да се установи дали жалбоподателите са представили доказателства, въз основа на които е възможно да се обори презумпцията, че Nynäs AB е имало решаващо влияние върху Nynas NV.

47 В съображения 252—264 от обжалваното решение Комисията излага, че може да приложи презумпцията за действителното наличие на решаващо влияние от страна на Nynäs AB върху Nynas NV в периода между 1 април 1994 г. и 15 април 2002 г. поради съществуващата между тези дружества структура на участие в размер на 100 %. След това тя приема при условията на евентуалност, че няколко доказателства относно йерархическата структура на групата подкрепят тази презумпция. Така, първо, Nynas NV имало ролята на европейско седалище на групата за дейността във връзка с битума, обаче над определен праг то нямало право да взима някои решения, без да се обърне към Nynäs AB (разходи за инвестиции, преговори и сключване на договори, отпускане на кредити на клиентите и бракуване на инсталациите). Освен това дружеството майка, чрез изпълнителния си комитет, било натоварено с определянето на общите цели, стратегии и насоки на групата, както и с решенията на високо равнище относно бюджета на групата, големите ѝ проекти и функционалната координация. Дружеството майка освен това имало вертикална структура, като делегирало някои от правата си на дъщерните си дружества чрез комитети. Накрая, двама от тримата членове на управителния съвет на Nynas NV се числели към Nynäs AB, в което заемали длъжностите генерален директор и „chief refining officer“, а третият член на управителния съвет на Nynas NV бил неговият собствен генерален директор, който участвал също в управителния съвет на Nynäs AB.

– По самостоятелната търговска политика на Nynas NV

48 Както беше припомнено в точка 37 по-горе, макар според съдебната практика преценката на влиянието на дружеството майка върху неговото дъщерно дружество да се свежда до преглед на търговската политика stricto sensu, съдът на Съюза запазва все пак възможността да вземе предвид доказателства относно търговската политика, за да прецени дали двете дружества образуват една единна стопанска структура.

49 По-специално от „organisation book“ на групата Nynas се установява, че тя има интегрирана и йерархическа структура. Групата е организирана по дейности в три подразделения, всяко от които се ръководи от един CBE. Така Nynas NV представлява подразделението, отговарящо за текущото оперативно и търговско управление на всички дъщерни дружества от подразделение „Битум“.

50 Общата координация на подразделенията се осъществява от президента на Nynäs AB, докато текущата координация на всички дъщерни дружества е задача на специализираните по функции комитети („corporate functional managers“ и „coordinators“), по-конкретно по търговските въпроси, чиято дейност се осъществява на равнище на групата. Тези комитети, повечето от които са на пряко подчинение на дружеството майка, като някои са установени непосредствено в дъщерните дружества, са длъжни да предават всички сведения направо на президента и на вицепрезидента на дружеството майка. CBE на всяко подразделение е постоянен член на изпълнителния комитет на дружеството майка Nynäs AB, който впрочем се състои от президента и вицепрезидента на Nynäs AB. Този изпълнителен комитет е натоварен с ежемесечното определяне на целите, стратегията, насоките и важните бюджетни решения на групата, нейните големи проекти и функционалната координация.

51 Въпреки твърденията на жалбоподателите, че CBE предават на дружеството майка само месечен анализ на финансовите си резултати, без да го уведомяват за текущите решения във връзка с покупките и продажбите, прегледът на организацията на групата обаче показва, че дружеството майка участва непосредствено и редовно в дейността на дъщерните си дружества чрез изпълнителния комитет и специализираните комитети. Впрочем жалбоподателите не представиха никакви доказателства, въз основа на които да може да се установи, че Nynäs AB не е използвало правото си да упражнява решаващо влияние върху Nynas NV. Освен това обстоятелството, че Nynas NV е водило относително самостоятелна търговска политика под

определен праг, само по себе си не е достатъчно, за да се обори констатацията, че като акционер със 100 % от капитала и с оглед на дружествената структура на групата Nynäs AB действително имало решаващо влияние върху Nynas NV.

52 Жалбоподателите смятат освен това, че въз основа на факта, че Nynas NV било натоварено с текущото оперативно и търговско управление на всички дъщерни дружества, включени в подразделението „Битум“, тъй като те му делегирали правото да взима основните политически и оперативни решения по силата на „management service agreement“, може да се установи, че неговите функции излизали извън обичайните функции на дъщерно дружество и че по този начин то се ползвало с много широка автономия. Съдът на Съюза обаче приема, че когато дружество контролира дружество сестра, замесено в неправомерни действия, Комисията може да презюмира, че общото дружество майка е поверило тези права на контрол на това дружество сестра (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точка 129). Така фактът, че Nynas NV упражнявало някакъв контрол върху други дружества от групата в отрасъла на битума, независимо че те не са били негови собствени дъщерни дружества, представлява допълнително указание за съществуването на йерархически отношения между Nynäs AB и Nynas NV, тъй като упражняваният от последното дружество контрол върху дружествата сестри е могъл да му бъде делегиран само от дружеството майка.

– По поведението на дружеството майка на съответния пазар и неговата роля в нарушението

53 Жалбоподателите смятат, че Комисията е трябвало да се основе на доказателства, въз основа на които може да се прецени ролята на дружеството майка за разглежданото антиконкурентно поведение, за да приеме, че то може да носи отговорност за извършеното от неговото дъщерно дружество нарушение. Независимо от това, както беше припомнено в точка 33 по-горе, според постоянната съдебна практика контролът, който осъществява дружеството майка върху своето дъщерно дружество, не трябва непременно да бъде свързан с неправомерното поведение (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 59 и Решение по дело General Química и др./Комисия, точка 26 по-горе, точки 38, 102 и 103). Следва освен това да се припомни, че Комисията не е била длъжна да представи допълнителни доказателства за това, че Nynäs AB притежавало целия капитал на дъщерното си дружество, за да презюмира, че Nynäs AB е имало решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. При това положение не е необходимо да се проверява дали Nynäs AB действително е имало влияние върху неправомерното поведение на Nynas NV.

– По вземането предвид на много формалистични елементи

54 Жалбоподателите поддържат, че Комисията отдава прекалено голямо значение на доказателства като наличието на механизми за информиране между Nynas NV и Nynäs AB и на консолидирани счетоводни отчети и участието на членове на управителния съвет на Nynas NV в изпълнителната дирекция на Nynäs AB.

55 Както беше припомнено в точка 37 по-горе, според съдебната практика обаче, когато при преценката си за наличие на единен стопански субект, образуван от дружеството майка и неговото дъщерно дружество, съдът на Съюза трябва да вземе предвид всички представени му от страните доказателства относно организационните, стопанските и правните връзки между двете дружества, чийто характер и значение могат да бъдат различни според присъщите на всеки конкретен случай особености (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 65). Дори някои обстоятелства, като консолидирането на счетоводните отчети на равнище на групата, да са без значение (Решение по дело General Química и др./Комисия,

точка 26 по-горе, точка 108), други елементи, които сами по себе си не са достатъчни, за да се установи наличието на единен стопански субект, взети заедно, могат все пак да формират съвкупност от съвпадащи и достатъчни улики.

56 Следва също да се вземат предвид доказателства, въз основа на които може да се установи наличието на силни йерархически връзки между двете дружества, като, в конкретния случай, механизмите за уведомяване между дъщерното дружество и дружеството майка и наличието на кръстосано участие на ръководни членове на едното дружество в решаващите органи на другото. Освен това фактът, че в обжалваното решение неправилно се посочва присъствието на CBE на Nynas NV в управителния съвет на Nynäs AB, при положение че това лице участва в изпълнителния комитет на Nynäs AB, не се отразява на законосъобразността на обжалваното решение, след като от преписката се установява, че изпълнителният комитет на Nynäs AB има основна роля при взимане на решенията на високо равнище на групата (вж. точка 50 по-горе).

57 От всичко изложено дотук следва, че представените от жалбоподателите доказателства не позволяват да се обори презумпцията, че тъй като притежава 100 % от капитала на Nynas NV, Nynäs AB действително е имало решаващо влияние върху политиката на Nynas NV. При това положение следва да се заключи, че Nynäs AB представлява заедно с Nynas NV едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО, без да е необходимо да се проверява дали Nynäs AB е оказвало влияние върху спорното поведение. Поради това първото правно основание следва да се отхвърли в неговата цялост.

58 От всичко изложено по-горе следва, че искането на жалбоподателя за отмяна на член 1 от обжалваното решение следва да се отхвърли.

2. *По искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение*

59 В подкрепа на искането си за отмяна на член 2 от обжалваното решение жалбоподателите сочат две прави основания. Първото правно основание е изведено от явни грешки в преценката и нарушаване на принципа на равно третиране, допуснати от Комисията при прилагането на разпоредбите на дял Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., а с второто правно основание се цели да се установи, че Комисията е трябвало да вземе предвид ефективното им сътрудничество извън обсега на разпоредбите от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., в съответствие с точка 3 от Насоките относно метода за определяне размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и на член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“).

По отказа да се предостави намаление на основание на разпоредбите на дял Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

60 Съгласно точка 20 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. „[п]редприятията, които не отговарят на предвидените в дял А условия [за освобождаване от глоби], биха могли да се ползват от възможността за намаляване на глобата, която в противен случай би им била наложена“ [неофициален превод]. В точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г се уточнява, че „за да може дадено предприятие да иска такова намаляване, то трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение, които в значителна степен допълват доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“. [неофициален превод]. Освен това в точка 22 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. се посочва, че „[п]онятието за „добавена стойност“ се отнася до степента, в която представените доказателства поради самото си естество и/или степен на точност, увеличават възможностите на Комисията да докаже съответните факти“ [неофициален

превод] и „[ч]е при тази преценка Комисията обикновено приема, че писмените доказателства, датиращи от периода, с който са свързани фактите, имат по-голяма качествена стойност от по-късно съставените документи“ и че „[о]свен това доказателствата, свързани непосредствено с разглежданите факти, най-често се смятат за по-важни в качествено отношение от тези, които имат само косвена връзка с тези факти“.

61 В обжалваното решение Комисията посочва, че без да прави официално искане за намаляване на глобата му въз основа на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., в отговора си от 2 октомври 2003 г. на нейното искане за информация Nynas дало подробни сведения. Тези сведения съдържали по-конкретно точно изложение от девет страници на системата на срещи на картела, което не му било искано, и поради това сведенията имали добавена стойност. Комисията обаче приема, че тези документи не са увеличили възможностите ѝ за доказване на фактите, тъй като към тази дата тя вече разполагала с иззетите при проверките документи, с исканията BP и на Kuwait Petroleum за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер и с някои отговори на нейната първа серия от искания за информация, изпратена на 30 юни 2003 г. Тези доказателства освен това нямало да ѝ позволят да установи нови важни характеристики на картела, по-специално поради преформулирането от Nynas на някои изявления относно ExxonMobil. Т.е. Комисията приема, че тъй като Nynas не е предало сведения със значителна добавена стойност, тя не можела да му предостави намаляване на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (съображения 389—393 от обжалваното решение).

62 От съдебната практика се установява, че Комисията разполага с известно право на преценка в тази област и че контролът на съда се свежда до контрол за наличие на явна грешка в преценката. Наистина, според постоянната съдебна практика сътрудничество при разследването, което не превишава задълженията на предприятията по силата на член 18, параграфи 3 и 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), не е основание за намаляване на глобата (Решение на Общия съд от 10 март 1992 г. по дело Solvay/Комисия, T-12/89, Recueil, стр. II-907, точки 341 и 342 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Cascades/Комисия, T-308/94, Recueil, стр. II-925, точка 260). Обратно, такова намаление е обосновано, когато предприятието е предоставило много повече сведения от тези, които Комисията може да изисква да бъдат представени на основание член 18 от Регламент № 1/2003 (Решение на Общия съд по дело Cascades/Комисия, посочено по-горе, точки 261 и 262 и Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Daesang и Sewon Europe/Комисия, T-230/00, Recueil, стр. II-2733, точка 137). За да може поведението на дадено предприятие да обоснове намаляването на размера на глоба на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., то трябва да улеснява задачата на Комисията, състояща се в установяването и наказването на нарушенията на правилата на конкуренцията, и да свидетелства за истински дух на сътрудничество. От една страна, Общият съд следователно трябва да провери дали Комисията е пропуснала да вземе предвид степента, в която сътрудничеството на предприятията превишава това, което се изисквало в съответствие с член 18 от Регламент № 1/2003. В това отношение той осъществява пълен контрол, именно относно ограниченията на задължението да се отговори на исканията за информация, които произтичат от правото на защита на предприятията. От друга страна, Общият съд има задача да провери, както в настоящия случай, дали Комисията правилно е преценила, от гледна точка на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. ползата от дадено сътрудничество за установяването на нарушението. В очертаните от посоченото известие предели Комисията се ползва с право на преценка, когато решава дали сведения или документи, доброволно предадени от предприятията, са улеснили задачата ѝ и дали следва да се съгласи да намали глобата на предприятие на основание на това известие. Тази преценка подлежи на ограничен съдебен контрол (Решение на Съда от 9 юли 2009 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, Сборник, стр. I-5843, точка 152, Решение Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело

Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02-T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точки 529—532, потвърдено от Съда с Решение от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 249).

63 Освен това, ако Комисията е длъжна да мотивира причините, поради които счита, че доказателства, предоставени от предприятията в рамките на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., представляват или не представляват принос, който обосновава намаляване на размера на наложената глоба, за сметка на това в тежест на предприятията, желаещи да оспорят решението на Комисията в това отношение, е да докажат, че при липса на такава информация, представена доброволно от тези предприятия, тя нямаше да бъде в състояние да докаже съществените елементи на нарушението и следователно да приеме решение, с което налага глоби (Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 62 по-горе, точка 297).

64 При прилагането на известието на Комисията относно освобождаване от глоби или намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 207, 1996 г. стр. 4, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 1996 г.“) съдът на Съюза приема, че предоставяне на намаление на размера на глобата въз основа на тези разпоредби предполага по-конкретно съответното предприятие да е първото предоставило решаващи доказателства за съществуването на картела, които, макар да не трябва непременно да са сами по себе си достатъчни, за да се докаже съществуването на картела, трябва все пак да бъдат решаващи за тази цел. Следователно не трябва да става въпрос просто за източник на ориентировъчни данни за разследването, което Комисията трябва да проведе, а за доказателства, които могат да бъдат използвани пряко като главна доказателствена основа на решение за установяване на нарушение (Решение на Общия съд от 15 март 2006 г. по дело BASF/Комисия, T-15/02, Recueil, стр. II-497, точки 492, 493, 517, 518, 521, 522, 526 и 568 и Решение на Общия съд от 15 март 2006 г. по дело Daiichi Pharmaceutical/Комисия, T-26/02, Recueil, стр. II-713, точки 150, 156, 157 и 162).

65 Съгласно параграфи 7, 21 и 22 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията трябва да преценява от гледна точка както на качеството, така и на датата му действителния принос на всяко предприятие за доказването на нарушението и понятието „значителна добавена стойност“ се отнася до степента, в която предоставените доказателства поради характера и степента си на точност увеличават възможностите ѝ да докаже съставомерните факти на нарушението. Така Комисията отдава особено значение на доказателства, които биха могли да ѝ дадат възможност, заедно с други доказателства, с които вече разполага, да установи наличието на картел или на доказателства, които биха ѝ позволили да потвърди вече съществуващи доказателства, или на тези, които биха имали преки последици във връзка с тежестта или продължителността на картела. За сметка на това, обратно на поддържаното от жалбоподателите, определящият критерий не се ограничава до това да се установи дали предприятие е „улеснило изпълнението на задачата на Комисията“. Трябва да се подчертае, че съдебната практика, на която жалбоподателите искат да се позоват във връзка с това (Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Mayr-Melnhof/Комисия, T-347/94, Recueil, стр. II-1751, точка 331), не се отнася до прилагането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и във всеки случай в нея само се посочва възможността да се приеме, че предприятие, което изрично заявява, че не оспорва фактическите твърдения, на които Комисията основава възраженията си, допринася за улесняване на задачата на Комисията и на това основание може да се ползва от намаляване на глобата.

66 Освен това фактът, че оказваното от предприятие сътрудничество е продължително, не може да се вземе предвид от Комисията при преценяване на значителната добавена стойност на представените доказателства, тъй като съгласно точка 23 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. обхватът и продължителността на сътрудничеството на

предприятието могат да се вземат предвид само при определяне на точния размер на намалението на глобата в рамките на някои диапазони, когато Комисията вече е приела, че представените доказателства имат значителна добавена стойност.

67 Именно в светлината на тези принципи трябва да се разгледат доводите, представени от жалбоподателите в подкрепа на правното основание, изведено от явни грешки в преценката, грешки при прилагане на правото и нарушаване на принципа на равно третиране, допуснати от Комисията при прилагане на разпоредбите на дял Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

По грешките при прилагане на правото

– Доводи на страните

68 Жалбоподателите твърдят, че Комисията е допуснала три грешки при прилагане на правото. Така, на първо място, за да оцени добавената стойност на предоставените сведения, тя неправилно приложила едни и същи критерии при приемане на временното заключение, което трябва да бъде изготвено най-късно на датата на нотифицирането на изложението на възраженията, и при приемане на окончателното решение. На второ място, тя неразумно приела, че преформулирането на изявленията относно ExxonMobil намалявало стойността на другите доброволно представени от жалбоподателите доказателства. Накрая, на трето място, при преценката на добавената стойност на техните сведения Комисията неправилно придала прекалено голямо значение на хронологията. Според съдебната практика преценката на степента на сътрудничеството, оказано от дадено предприятие, не би трябвало да зависи от чисто случайни фактори като редът му при провеждане на разпитите от Комисията (Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 27 по-горе, точка 246).

69 Комисията оспорва всички доводи на жалбоподателите.

– Преценка на Общия съд

70 На първо място, на етапа на репликата жалбоподателите поддържат, че Комисията не можела да прилага едни и същи критерии за оценяване на добавената стойност на предоставените сведения при приемане на временното заключение и при приемане на окончателното решение. Така те смятат, че на етапа на временното заключение Комисията трябвало да преценява предадените от дадено предприятие доказателства само изолирано от тези, предадени от другите предприятия.

71 Що се отнася до допустимостта на този довод от гледна точка на разпоредбите на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, която Комисията оспорва в дупликата си, следва да се подчертае, че този довод, изложен в репликата, има за цел само да доразвие повдигнатото в жалбата правно основание, изведено от грешките при прилагане на правото, допуснати от Комисията при отказа ѝ да предостави на Nynas намаление на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., и че според съдебната практика, при това положение трябва да се приеме, че той е допустим (Решение на Съда от 12 юни 1958 г. по дело Compagnie des hauts fourneaux de Chasse/Върховен орган, 2/57, Recueil, стр. 129 и 131).

72 Впрочем по същество от разпоредбите на точки 26 и 27 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. относно процедурата се установява, че „ако Комисията достигне до временно заключение, че предадените от предприятие доказателства придават добавена стойност по смисъла на [точка] 22, най-късно в деня на нотифицирането на изложението на възраженията тя уведомява писмено предприятието за намерението си да намали размера на глобата в един от посочените в [точка] 23, [буква] б) диапазони“ и че [в]ъв всяко решение,

което приема в края на административното производство, Комисията прави преценка на окончателното положение на всяко предприятие, което е поискало намаляване на размера на глобата“ [неофициален превод].

73 Жалбоподателите смятат, че самото позоваване в точка 26 на точка 22 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., а не на точка 21, както посочва Комисията, дава основание да се смята, че точка 26 се отнася само до обикновената „добавена стойност“, а не до „значителната добавена стойност“ на представените от дадено предприятие доказателства.

74 Оказва се обаче, че точка 22 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., в която е дадено определение на понятието „добавена стойност“, цели само да изясни точка 21, в която се споменава понятието „значителна добавена стойност“. Самото понятие за „добавена стойност“ освен това сочи именно че Комисията, независимо от етапа на административното производство, трябва да оцени стойността на представените доказателства в сравнение с другите доказателства, с които разполага в резултат на проверки или тъй като са ѝ били предадени от другите предприятия. Накрая, дори ако се следва логиката на жалбоподателите, евентуалното признаване на добавена стойност на предадените доказателства на предварителния етап няма да има никакви последици за окончателната преценка на Комисията относно размера на предоставеното на предприятието намаление, която се извършва едва в този момент. Ето защо този довод следва да се отхвърли.

75 На второ място, жалбоподателите смятат, че Комисията не е имала основание да ги санкционира, затова че са променили изявленията си относно участието на ExxonMobil в картела. Следва все пак да се уточни, че в обжалваното решение Комисията само споменава, че доказателствата, предоставени от Nynas, не са ѝ дали възможност да установи нови важни характеристики на картела, по-конкретно поради преформулирането от Nynas на някои изявления относно ExxonMobil. Така че Комисията не е санкционирала Nynas за тези промени, а само е окачествила доказателствата относно ExxonMobil, съдържащи се в отговора му от 2 октомври 2003 г. на искането за информация. При това положение този довод следва да се отхвърли.

76 На трето място, жалбоподателите смятат, че Комисията придава прекалено голямо значение на хронологията при преценката на добавената стойност на техните сведения. В подкрепа на това твърдение те се позовават на съдебната практика, установена с Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 27 по-горе. Следва обаче да се отбележи, че това решение се отнася до прилагането на Известието относно сътрудничеството от 1996 г., а не на това от 2002 г., което е приложимо в настоящия случай. Посоченото решение освен това се отнася до прилагането на разпоредбите на дял Г от Известието относно сътрудничеството от 1996 г. за предприятията, които могат да се ползват от съществено намаление на размера на тяхната глоба, което известие не предвижда различно третиране на съответните предприятия в зависимост от последователността, в която те са оказали съдействие на Комисията. A contrario, съдебната практика относно дялове Б и В от Известието относно сътрудничеството от 1996 г., които се отнасят до предприятията, ползващи се от освобождаване от глоба или от много съществено или съществено намаляване на нейния размер, в които изрично се посочва хронологичният критерий, утвърждава възможността Комисията да вземе предвид хронологичния фактор (Решение на Общия съд по дело BASF/Комисия, точка 64 по-горе, точка 550, Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точки 237—239 и Решение на Общия съд по дело Archer Daniels Midland, T-329/01, Recueil, стр. II-3255, точки 319—321 и 341). Колкото до Известието относно сътрудничеството от 2002 г., от точки 7 и 23 от него изрично следва, че в преценката си на стойността на предоставените сведения Комисията трябва да взима предвид датата, на която те са ѝ предадени. Съдебната практика във връзка с това известие освен това потвърждава

значението на датата на предаване на сведенията (Решение на Общия съд от 18 декември 2008 г. по дело General Química и др./Комисия, T-85/06, непубликувано в Сборника, точки 147, 148 и 152—154). Следва и този довод да се отхвърли.

77 В заключение Общият съд смята, че Комисията не допуска грешки при прилагане на правото, като отказва да предостави на жалбоподателите намаление на глобата на основание на разпоредбите от дял Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

По явните грешки в преценката

– Доводи на страните

78 На първо място, жалбоподателите поддържат, че Комисията е подценила обхвата и стойността на тяхното доброволно сътрудничество. Така тя не взела предвид големия обхват и точността на предоставените сведения, нито определящия характер на някои от тези сведения, които единствено те предали и които били използвани задълбочено в изложението на възраженията и в обжалваното решение. Тя пренебрегнала също изключителното поведение, което те показали по време на производството, като посочили по своя инициатива настъпилите в групата организационни промени и като се отказали по този начин от упражняване на правото си на защита, като предали доказателства относно друго ниво на картела и като предали сведения, получени от трето дружество. Комисията обаче била длъжна, по смисъла на разпоредбите на точка 23, буква б) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. да вземе предвид мащабите и продължителността на сътрудничеството на предприятията.

79 На второ място, те смятат, че предаването на отговора им на Комисията едва на 2 октомври 2003 г. се дължи единствено на Комисията, която първоначално изпратила искането си за информация на Nynas NV вместо на Nynas Belgium.

80 На трето място, Комисията неправилно приела, че в отговора от 2 октомври 2003 г. Nynas Belgium не заявило желание да се ползва от намаляване на глобата, независимо от направеното от него уточнение, че искало да помага на Комисията при нейното разследване, като предостави значителна добавена стойност.

81 Комисията оспорва всички доводи на жалбоподателите.

– Преценка на Общия съд

82 Предварително следва да се подчертае, че жалбоподателите не биха могли да се позовават на поведение, за което твърдят, че е изключително, за да могат да се ползват от разпоредбите на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Наистина, когато става въпрос за обстоятелството, че Nynas Belgium е указало по своя инициатива на Комисията, че е правоприемник на Nynas NV, следва да се подчертае, че вероятно Комисията при всяко положение би могла да възложи отговорността за нарушението на стопанския правоприемник на Nynas NV. Освен това, що се отнася до предадените от жалбоподателите сведения относно съществуването на трето ниво на картела, следва да се подчертае, че в обжалваното решение (съображение 354) Комисията приема, че тя не разполага с достатъчно доказателства в това отношение и че поради това тя не използва представените от жалбоподателите доказателства във връзка с това. Накрая, получавайки сведения от Petroplus, жалбоподателите, разбира се, са дали възможност на Комисията да избегне изпращането на искания за информация на това дружество, но само това обстоятелство не може да обоснове прилагането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

83 На първо място, от гледна точка на припомнените в точки 62—66 по-горе принципи се оказва, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е отказала да даде възможност на жалбоподателите да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

84 Наистина, макар, както признава Комисията, предоставените на 2 октомври 2003 г. по инициатива на жалбоподателите сведения да са много подробни, въпреки това те не са увеличили възможностите на Комисията да установи нарушението, тъй като към тази дата тя вече разполагала с предадените от BP сведения и с документите, иззети при извършените през октомври 2002 г. проверки, с искането за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер на BP и с другите сведения, предоставени от него по-късно в хода на производството, с искането за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер на Kuwait Petroleum от 12 септември 2003 г., както и с отговорите на повечето дружества на серията от искания за информация, изпратени на 30 юни 2003 г.

85 От писмените изложения на страните се установява, че доказателствата, за които жалбоподателите смятат, че единствено те са предоставили, не са били определящи за възможността на Комисията да установи нарушението.

86 Същото може да се каже за участието на Nynas в подготвителните срещи и в срещите за съгласуване на цените на битума, които Комисията вече е била в състояние да докаже въз основа на доказателства и свидетелски показания на други дружества, като документите, иззети при проверките в помещенията на Heijmans Infrastructuur en Milieu BV (наричано по-нататък „Heijmans“), и на сведенията, предоставени от Kuwait Petroleum на 16 септември 2003 г. и от BP през 2002 г. (вж. съображения 57, 68 и 77 от обжалваното решение).

87 Наред с това, що се отнася до имената на дружествата и на лицата, участвали в картела, от преписката се установява, че те вече са били съобщени от други дружества (вж. бележки под линия 145, 201, 202, 224, 226 от обжалваното решение) и че що се отнася до имената на служителите на ExxonMobil и на други служители на Shell, с които тя все още не разполагала, Комисията не е била в състояние да подкрепи тези сведения и не ги е използвала в обжалваното решение. Що се отнася до имената на служителите на Esha (група, която произвежда и търгува с битум в Нидерландия, която е смятана за участник в нарушението и на която е наложена глоба в размер на 11,5 милиона евро) участвали в картела, макар да е вярно, че в обжалваното решение (бележка под линия 216) се споменават изявленията на Kuwait Petroleum от 9 октомври 2003 г. и отговорите на Esha на искане за информация от 30 декември 2003 г., които са дадени по-късно от отговора на жалбоподателите на искане за информация, този единствен отговор сам по себе си не изглежда достатъчен, за да се приеме, че жалбоподателите са предоставили на Комисията доказателство със значителна добавена стойност, при положение че тя вече е знаела за участието на Esha в картела от по-стари документи на Heijmans, HGB, BP и Kuwait Petroleum (вж. съображения 57 и 68 от обжалваното решение).

88 Когато става въпрос за мястото на подготвителните срещи на доставчиците на битум, следва да се подчертае, че жалбоподателите посочили само едно място в повече от посочените в изявленията на BP от 2002 г. и в отговора на Kuwait Petroleum от 16 септември 2003 г. на искането за информация и че не е могло тази информация да бъде потвърдена, била е оспорена по време на изслушванията и поради това не е била използвана в обжалваното решение (съображение 69 от обжалваното решение, бележки под линия 176 и 177). Наред с това, независимо че Комисията цитира откъс от отговора на жалбоподателите на искане за информация от 2 октомври 2003 г., за да заяви, че срещите на картела са се провеждали обикновено в помещенията на Koninklijke Wegenbouw Stevin BV (наричано по-нататък „KWS“) (съображение 59 от обжалваното решение), следва да се подчертае, че тя е разполагала вече с тази информация благодарение на документи, иззети при проверките в помещенията на KWS, на отговора на искане за сведения на Kuwait Petroleum от 16 септември 2003 г. и на изявление на същото от 1 октомври 2003 г. (вж. приложение 2 към изложението на възраженията).

89 Наред с това, когато става въпрос за участието на Ballast Nedam и на Dura Vermeer в картела, следва да се отбележи, че Комисията вече е разполагала с доказателства, въз основа на които то могло да се установи, благодарение на документите, иззети при проверките, извършени в помещенията на NBM Noord-West BV, на Hollandsche Beton Groep Civiel BV и на KWS, и на отговора на Dura Vermeer от 12 септември 2003 г. на искане за информация (вж. съображения 76 и 77 от обжалваното решение, бележки под линия 200, 220, 223, 224 и 226).

90 Накрая, що се отнася до механизмите за санкциониране на доставчиците на битум, които не спазват споразуменията на картела, предадените от Nynas документи (факс, изпратен от Hollandsche Beton Groep, и фактура, уличаваща Heijmans и Ballast Nedam) също само са потвърдили и уточнили доказателства, с които Комисията вече е разполагала. Наистина, в изявленията си от 12 юли 2002 г. и от 16 септември 2003 г. BP вече е предало доказателства във връзка с това също както Kuwait Petroleum в изявлението си от 12 септември 2003 г. (съображения 84 и 86 от обжалваното решение). Механизмът за налагане на санкции се споменава също в документи, иззети при проверките, извършени в помещенията на Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV и KWS (бележки под линия 238 и 286).

91 От всичко изложено дотук се установява, че жалбоподателите не са доказали, че без сведенията, които те доброволно са предоставили на Комисията, тя не би могла да докаже същността на нарушението и следователно да приеме решение за налагане на глоби.

92 В заключение следва да се отбележи, че Комисията не е допуснала никаква явна грешка в преценката, като е приела, че предоставената единствено от жалбоподателите информация няма съществена добавена стойност.

93 На второ място, жалбоподателите считат, че Комисията била отговорна за късната дата, на която те ѝ предали сведенията си, тъй като тя изпратила искането си за информация на Nynas NV вместо на Nynas Belgium, което получило това искане едва на 23 юли 2003 г., т.е. три седмици след другите предприятия, които го получили още на 30 юни 2003 г.

94 От преписката, и по-конкретно от разменената между адвоката на Nynas и Комисията кореспонденция, обаче се установява, че първото искане за информация е изпратено на Nynas NV, на същото лице за контакти и на същия адрес, като посочения впоследствие от Nynas Belgium, и че последното признало, че е получило това искане в същия момент, в който са го получили другите адресати, т.е. на 4 юли 2003 г. Във всеки случай датата на изпращането или на получаването на официалното искане за информация на Комисията не се отразява на преценката на хронологията на исканията за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, направени в конкретния случай от предприятията, след като е могло те да бъдат направени във всеки момент, а именно след внезапните проверки, осъществени от Комисията, и независимо от датата на изпращане на искането за информация.

95 На трето място, жалбоподателите подчертават, че Комисията неправилно приела, че в отговора си от 2 октомври 2003 г. Nynas Belgium не е заявило желание да се ползва от намаляване на глобата. По смисъла на разпоредбите на точки 24 и 25 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. „[в]сяко предприятие, което желае да се ползва от намаляване на глобата, трябва да предаден а Комисията доказателства относно съответния картел“ и „[п]редприятието получава обратна разписка от генерална дирекция „Конкуренция“, с отбелязване на датата, на която са предадени тези доказателства“. Известието относно сътрудничеството от 2002 г. не предвижда конкретно формално задължение за подаване на искане за освобождаване от глоба или намаляване на размера ѝ. Въпреки това изразите, използвани от Nynas в отговора му от 2 октомври 2003 г. на искането за информация, не показват ясно, че то смята да се позове на разпоредбите на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., тъй като неговият съветник само посочил, че то успяло да получи „копия от документи, които то се надявало, че щели да помогнат на разследването на

Комисията, като осигурят значителна добавена стойност“. Във всеки случай за решаването на спора е без значение дали отговорът от 2 октомври 2003 г. на Nynas Belgium представлява искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, тъй като окончателната преценка за качеството на предоставените доказателства се прави от Комисията едва в края на административното производство и от обжалваното решение се установява, че Комисията, макар да смятала, че Nynas не е направило формално искане за намаляване на неговата глоба на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., е взела предвид този документ, за да прецени възможността за намаляване на наложената на Nynas глоба на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

96 В заключение Общият съд счита, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че предоставените от жалбоподателите сведения нямали никаква значителна добавена стойност и че при това положение тя не могла да им предостави намаление на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

По принципа на равно третиране

– Доводи на страните

97 Жалбоподателите смятат, че Комисията нарушила принципа на равно третиране, тъй като без основание ги третирала по начин, който се различавал от начина, по който третирала Kuwait Petroleum. На първо място, те смятат, че нито едно друго предприятие не било санкционирано, затова че променило изявленията си срещу ExxonMobil и че именно Kuwait Petroleum могло да получи намаление от 30 % на размера на неговата глоба, въпреки че действало по същия начин като него. От друга страна, те упрекват Комисията за това, че начинът, по който третирала техните сведения, се различавал от начина, по който третирала предоставените от Kuwait Petroleum сведения. Последното представило решаващи сведения едва на 9 октомври 2003 г., които само потвърдили получените при внезапните проверки сведения и във всеки случай не били така подробни като предоставените от Nynas Belgium. В обжалваното решение обаче Комисията решила да се основе на направени от Kuwait Petroleum изявления вместо на тези на жалбоподателите и освен това пропуснала да ги посочи като източник на многобройни фактически данни. Действайки по този начин, Комисията нарушила задълженията си за добра администрация и за мотивиране на решенията си.

98 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

– Преценка на Общия съд

99 Преди всичко трябва да се припомни, в съответствие с точка 75 по-горе, че в решението си Комисията само споменава, че доказателствата, предоставени от Nynas, не са ѝ дали възможност да установи нови важни характеристики на картела, по-конкретно поради преформулирането от Nynas на някои изявления относно ExxonMobil, но тя не е санкционирала Nynas за това преформулиране. Ето защо доводите на жалбоподателите във връзка с нарушаване на принципа на равенство с Kuwait Petroleum в това отношение следва да се отхвърлят.

100 Съгласно съдебната практика при упражняване на правото си на преценка на сътрудничеството на предприятията Комисията не може да не се съобразява с принципа на равно третиране, който е нарушен, когато сходни положения се третират различно или различни положения се третират еднакво, освен ако такова третиране не е обективно обосновано и ако този принцип не допуска Комисията да третира по различен начин сътрудничеството на предприятията, засегнати от едно и също решение (вж. Решение по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, точка 62 по-горе, точка 533 и цитираната съдебна практика). Според нея обаче Комисията не нарушава този принцип, когато предоставя или не предоставя намаление на размера на глобите в

зависимост от сътрудничеството на съответното предприятие с нея по време на административното производство (Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело BPB de Eendracht/Комисия, T-311/94, Recueil, стр. II-1129, точки 309—313 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Weig/Комисия, T-317/94, Recueil, стр. II-1235, точки 287—289). Според нея освен това разликата в третирането на съответните предприятия трябва да бъде следствие на несходни степени на сътрудничество, по-специално доколкото те са се изразявали в предоставянето на различна информация или в предоставянето ѝ на различни стадии в административното производство, или при несходни обстоятелства (Решение на Общия съд от 6 декември 2005 г. по дело Brouwerij Haacht/Комисия, T-48/02, Recueil, стр. II-5259, точки 108 и 109).

101 Следва освен това да се уточни, че макар да е било възможно да се счита, че за да бъде разглеждано като сходно, сътрудничеството на предприятията не трябва непременно да се осъществява в един и същ ден, а на един и същ стадий на производството (Решение на Общия съд от 30 април 2009 г. по дело Nintendo и Nintendo of Europe/Комисия, T-13/03, Сборник, стр. II-947, точка 178), този принцип се прилагал по отношение на дял Г от Известието относно сътрудничеството от 1996 г., което не предвиждало различно третиране на съответните предприятия в зависимост от реда, по който са оказали съдействие на Комисията, за разлика от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (вж. точка 76 по-горе).

102 Накрая, когато сътрудничеството на дадено предприятие се изразява само в това да потвърди, и то по-неточно и по-неясно, някои от сведенията, вече предоставени от друго предприятие на основание на сътрудничеството, степента на оказаното от това предприятие сътрудничество, макар да не е лишена от известна полезност за Комисията, не може да се счита за сравнима със сътрудничеството, оказано от първото предприятие, предоставило посочената информация. Изявление, което се ограничава до това да потвърди в известна степен изявление, с което Комисията вече разполага, всъщност не улеснява съществено нейната задача. Поради това то не може да бъде достатъчно, за да обоснове намаляване на размера на глобата на основание на сътрудничеството (Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 455 и Решение на Общия съд от 17 май 2011 г. по дело Arkema France/Комисия, T-343/08, Сборник, стр. II-2287, точка 137).

103 В настоящия случай не се установява Комисията да е нарушила принципа на равно третиране, като е предоставила на Kuwait Petroleum намаление на глобата с 30 % на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и като е отказала да предостави такова намаление на жалбоподателите, тъй като тези предприятия са в различно положение. Следва наистина да се припомни, че още на 12 септември 2003 г. Kuwait Petroleum подало искане за прилагане на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., към което е приложено изявление на предприятие, и че е поискало част от предадените на 16 септември 2003 г. сведения да бъдат взети предвид на основание на искането му за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер. На 18 септември 2003 г. била организирана среща между Комисията и Kuwait Petroleum и на 1 и 9 октомври 2003 г. трима бивши служители на Kuwait Petroleum били изслушани от Комисията. В обжалваното решение Комисията приема, че сведенията, предоставени на 12 и 16 септември 2003 г., както и на 1 и на 9 октомври 2003 г., със степента си на точност са увеличили възможностите ѝ да установи наличието на нарушението, но че тя е трябвало да вземе предвид факта, че искането за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер е подадено едва единадесет месеца след осъществяването на внезапните проверки и след изпращането на нейното искане за информация, че тя вече е разполагала с някои доказателства, предадени от други дружества, и че Kuwait Petroleum е изменило някои от изявленията си, насочени срещу ExxonMobil. Така, обратно на това, което твърдят жалбоподателите, Kuwait Petroleum не е чакало до 9 октомври 2003 г., за да предостави решаващите сведения, а още на 12 септември 2003 г. е дало възможност на Комисията да потвърди съществуващите сведения и по този начин да докаже съществуването на нарушението, по-конкретно като е предоставило първо преки доказателства

за срещите за съгласуване относно битума, тъй като BP, първото предприятие, което уведомило Комисията за наличието на картела, не участвало редовно на тези срещи (съображение 383 от обжалваното решение).

104 В заключение, от различните доказателства по преписката се установява, че положението на жалбоподателите не е сходно с това на Kuwait Petroleum както по отношение на датата на предаване на сведенията на Комисията, така и по отношение на тяхното съдържание. Впрочем самите жалбоподатели в репликата си признават, че качеството на предоставените от Kuwait Petroleum доказателства е по-високо. Следва освен това да се отбележи, че жалбоподателите, разпитани именно по този въпрос в съдебното заседание, по никакъв начин не подкрепиха твърдението си, че Комисията се е основала на доказателства, които те ѝ предали на 2 октомври 2003 г., за да проведе изслушването на бивш служител на Kuwait Petroleum на 9 октомври 2003 г. Накрая, обстоятелството, че Комисията е приела, че доказателствата, представени от Kuwait Petroleum по време на изслушването на 9 октомври 2003 г., имат значителна добавена стойност, не се отразява на преценката на Комисията на стойността на по-рано предадените от това дружество доказателства и поради това не влияе на преценката на стойността на сведенията, предоставени от жалбоподателите.

105 Ето защо, тъй като положението на Kuwait Petroleum и това на жалбоподателите не е сходно, доколкото последните са предоставили със закъснение сведения на Комисията и качеството на тези сведения не е на същото ниво, Комисията не е нарушила принципа на равно третиране, като е отказала да предостави на жалбоподателите намаление на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

106 В рамките на това правно основание жалбоподателите излагат оплаквания във връзка с нарушение на принципа на добра администрация и на задължението за мотивиране, като само подчертават, че Комисията трябва да посочи на какво се основават изводите ѝ и да отдаде дължимото справедливо признание на равностойните доказателства.

107 Съгласно член 44, параграф 1 от Процедурния правилник исковата молба или жалбата трябва да съдържа кратко изложение на правните основания и това посочване трябва да бъде достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответната страна да подготви защитата си, а на Общия съд да се произнесе по жалбата или исковата молба, когато случаят е такъв, без да разполага с друга информация. Поради това жалбата трябва изрично да посочва какво е правното ѝ основание, така че само абстрактното му излагане не отговаря на изискванията на Процедурния правилник. Същите изисквания трябва да бъдат спазени, когато в подкрепа на правно основание се излага оплакване (Решение на Общия съд от 12 януари 1995 г. по дело Viho/Комисия, T-102/92, Recueil, стр. II-17, точка 68 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Mo och Domsjö/Комисия, T-352/94, Recueil, стр. II-1989, точка 333).

108 В настоящия случай начинът, по който е изложено оплакването относно нарушаването на принципа на добра администрация от страна на Комисията, е прекалено неточен, за да може Общият съд да определи самия му предмет. Наистина жалбоподателите не уточняват конкретните точки от обжалваното решение, в които Комисията решила произволно да се основе на направените от Kuwait Petroleum изявления, вместо на техните, и тези, в които тя освен това пропуснала да ги посочи като източник. Ето защо това оплакване трябва да се отхвърли като недопустимо.

109 Що се отнася до оплакването, изведено от липсата на мотиви на обжалваното решение, то също е изложено прекалено общо. Независимо от това, дори да се предположи, че то е допустимо, задължението за мотивиране според съдебната практика трябва да позволи на заинтересованото лице да се запознае с обосновката на взетата мярка, за да предяви правата си, ако са налице условията за това, и да провери дали решението е обосновано или не, от една страна, и от друга, да даде възможност на общностния съд да упражни контрола си за

законосъобразност. Изискването за мотивиране трябва да се преценява с оглед на обстоятелствата в конкретния случай, по-специално с оглед на съдържанието на спорния акт, на естеството на изложените мотиви и на контекста, в който актът е приет (Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, точка 27 по-горе, точка 129).

110 В настоящия случай се установява, че Комисията е изложила достатъчно ясно и точно причините, поради които е решила да предостави намаление на глобата на Kuwait Petroleum и никакво намаление на жалбоподателите. Наистина от съображения 382—385 и 389—393 от обжалваното решение се установява, че Комисията е счела, че предоставените от Kuwait Petroleum на 12 и 16 септември 2003 г. и на 1 и 9 октомври 2003 г. сведения благодарение на степента си на точност са увеличили възможностите ѝ да установи наличието на нарушението, докато предоставените от Nynas на 2 октомври 2003 г. сведения, независимо че са много подробни и доброволно предадени, не са увеличили възможностите на Комисията да докаже нарушението, тъй като към тази дата тя вече е разполагала с необходимите сведения, за да установи основните елементи, съставляващи нарушението. Комисията уточнява по-конкретно другите източници, с които вече е разполагала и които според нея са ѝ позволили да установи основните елементи на нарушението.

111 Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като неоснователно. С оглед на всичко изложено дотук следва правното основание, изведено от отказа да се предостави намаление на глобата на основание на разпоредбите от дял Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., да се отхвърли в неговата цялост.

По отказа да бъде предоставено намаление на основание на Насоките

Доводи на страните

112 При условията на евентуалност жалбоподателите твърдят, че в съответствие с точка 3 от Насоките Комисията е трябвало да вземе предвид тяхното ефективно сътрудничество извън разпоредбите на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

113 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Преценка на Общия съд

114 По смисъла на разпоредбите на точка 3, шесто тире от Насоките Комисията може да намали основния размер на глобата за „ефективно сътрудничество на предприятието в производството, извън приложното поле на Известието [относно сътрудничеството от] 1996 г., относно освобождаването от глоби или за намаляване на техния размер“. Така съдът на Съюза уточнява, че Комисията може да предостави на предприятие, което е сътрудничело по време на дадено производство за нарушаване на правилата на конкуренцията, намаление на глобата на основание на тези разпоредби от насоките само в случай че не е приложимо Известието относно сътрудничеството от 1996 г. (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 32 по-горе, точки 380—382 и Решение по дело BASF/ Комисия, точка 64 по-горе, точки 585 и 586).

115 Впрочем също както Известието относно сътрудничеството от 1996 г., което то заменя, при определени условия, считано от 14 февруари 2002 г., Известието относно сътрудничеството от 2002 г. се прилага по отношение на тайните картели между предприятия, изразяващи се в определяне на цени, производствени квоти или квоти на продажбите и в разпределяне на

пазарите, включително фалшифициране на обществени поръчки, или също в ограничаване на вноса или износа, и по този начин изключва вертикалните споразумения или тези, които попадат в приложното поле на член 82 ЕО.

116 В настоящия случай, след като разглежданото нарушение действително попада в приложното поле на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., разпоредбите на член 3, шесто тире от Насоките не са били приложими спрямо жалбоподателите. Настоящото правно основание, изведено от нарушаване на разпоредби, които не са приложими в конкретния случай, трябва да се отхвърли като неотносимо.

117 От всичко изложено дотук следва, че изложените в жалбата искания за отмяна на член 2 от обжалваното решение трябва да се отхвърлят.

3. *По искането за намаляване на размера на глобата*

118 Колкото до искането за изменение на обжалваното решение, тъй като в случая няма никакво основание да се намали размерът на глобата, това искане следва да се отхвърли. От всичко изложено по-горе следва, че жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

119 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, в съответствие с искането на Комисията те трябва да бъдат осъдени да заплатят разноските.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Nynäs Petroleum AB и Nynas Belgium AB да заплатят съдебните разноски.

Jaeger
Wahl
Soldevila Fragoso

Обявено в публично съдебно заседание в Люксембург на 27 септември 2012 година.

Подписи

Съдържание

Факти в основата на спора 1

Производство и искания на страните 3

От правна страна 4

1. По искането за отмяна на член 1 от обжалваното решение 4

По грешката при прилагане на правото 4

Доводи на страните 4

Преценка на Общия съд 5

По допуснатите в случая явни грешки в преценката при възлагане на отговорността на Nynäs AB 7

Доводи на страните 8

Преценка на Общия съд 8

– По самостоятелната търговска политика на Nynas NV 9

– По поведението на дружеството майка на съответния пазар и неговата роля в нарушението 10

– По вземането предвид на много формалистични елементи 10

2. По искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение 11

По отказа да се предостави намаление на основание на разпоредбите на дял Б от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. 11

По грешките при прилагане на правото 14

– Доводи на страните 14

– Преценка на Общия съд 14

По явните грешки в преценката 16

– Доводи на страните 16

– Преценка на Общия съд 16

По принципа на равно третиране 19

– Доводи на страните 19

– Преценка на Общия съд 19

По отказа да бъде предоставено намаление на основание на Насоките 22

Доводи на страните 22

Преценка на Общия съд 22

3. По искането за намаляване на размера на глобата 23

По съдебните разноски 23